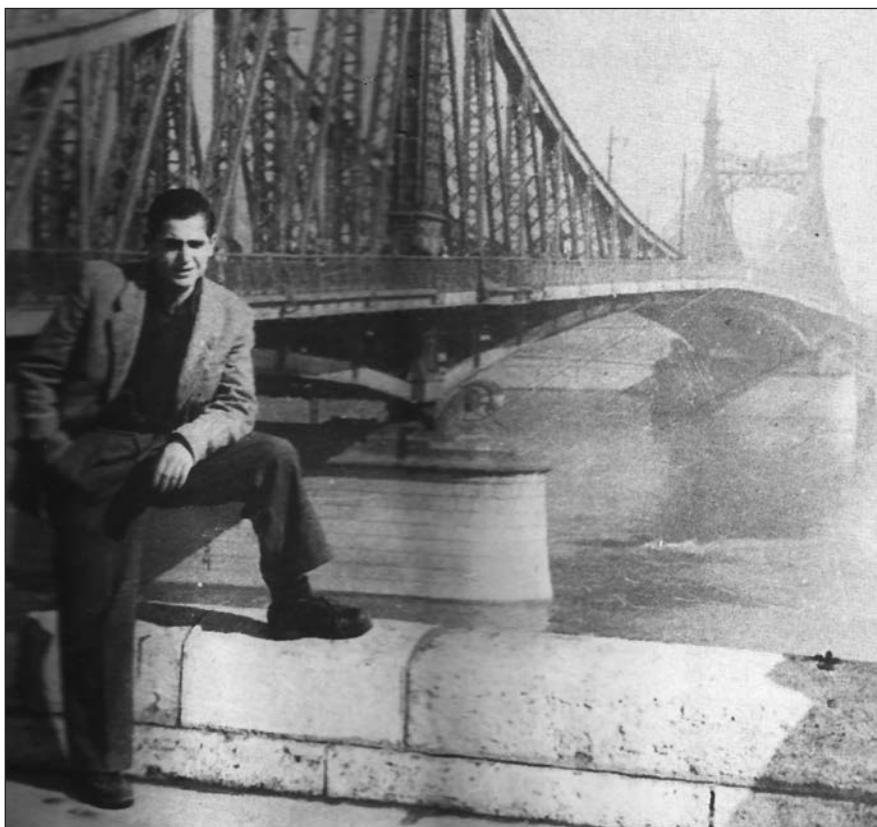

Óra Haim Gouriról

A Budapesti Országos Rabbiképző- Zsidó Egyetemen

2017. május 8-án Peremiczky Szilvia egyik egyetemi csoportjában különleges óra zajlott, Miriam Neiger-Fleischman, a héber irodalom kutatója, költő és festőművész részvételével, a mai héber költészet doyenjének, Haim Gourinak a költészetéről, aki több mint ötven versében foglalkozik a magyar zsidósággal. Gouri szabra, Tel-Avivban született 1923-ban, és a soá után, 1947-ben azzal a céllal jött Magyarországra, majd az egykori Csehszlovákiába a Hagana (a hadsereg elődje Izrael Állam megalakulása előtt) küldöttjeként, hogy összegyűjtse a cionista ifjúsági mozgalmak holokauszt-túlélő tagjait és megszervezze alijájukat az Országba. A találkozás ezekkel a fiatalokkal olyan hatalmas hatást tett Gourira, hogy amikor csak alkalma nyílt rá, mindig elmesélte, hogyan változtatta meg az egész életét. Bár az izraeli Gouri azelőtt is hallott tanúvallomásokat a soáról, de az igazi fordulat és megértés akkor következett be nála, amikor részt vett a magyar zsidóság tragédiájára emlékező megemlékezésen a zsinagóga mellett, egy Wesselényi utcai teremben. A rabbi egyszer csak héberül idézte a Tanaakhot: „testvéreimet keresem” (Beresit/Genézis 37,16, az IMIT fordítása – az idézet arra a részre utal, amelyben József keresi a testvéreit). Több mint hetven évvel a történetek után Gouri könnyek között mesélte el a jelenetet, és hallgatók is vele együtt könnyeztek. Az órára készülve nyolc verset fordítottunk le, amelyek ugyanezeket a tapasztalatokat érintik. A válogatás első verse az *Íme, testeink bevernek*, Budapesten született, a Bajnok utca 24. alatt,

Szabadság híd, 1947, Haim Guri

Solymosi néni lakásában. A vers Izraelben a kánon részévé vált, és az elesettek emléknepjén (Jom Hazikaron) és az iskolákban olvassák fel. A vers egy gyászdal, és azután született, hogy 1948. január 15-én a Gus Ecijon megsegítésére igyekvő „harmincötök konvoját”, azaz harmincöt fiatalot megöltek, és azt követően, hogy jó barátja, Chaim Ben Dor ugyanannak a hónapnak elején elesett. De egy tüzetesebb olvasat feltárja a versben mindazt, amit Budapesten, és a soá túlélőivel való találkozásakor tapasztalt. A többi vers önmagáért beszél.

*Miriam Neiger-Fleischmann
és Peremiczky Szilvia*